

Особено мнение на съдията Мария Павлова

Считам, че искането на 66 народни представители от XXXIX народно събрание за задължително тълкуване на част от разпоредбата чл. 129, ал. 2 във връзка с § 2 от преходните и заключителните разпоредби (ПЗР) на Конституцията следваше да се допусне до разглеждане по същество. То отговаря на изискванията на Конституцията и на Закона за Конституционния съд за допустимост.

Неяснота при изясняване на смисъла на двете разпоредби съществува поради забраната за повторен избор на председателя на Върховния касационен съд (ВКС) по чл. 129, ал. 2 и разпоредбата на § 2 ПЗР от Конституцията, според която до конституиране на ВКС и Върховния административен съд Върховният съд упражнява техните правомощия по чл. 130, ал. 3 и чл. 147, ал. 1 от Конституцията. След влизане в сила на Конституцията на 13 юли 1991 г. Върховният съд упражнява правомощията на висша съдебна инстанция до конституирането на ВКС, при което се поражда въпросът, с промяната на наименованието изменя ли се правната природа на институцията. Доказателство за нуждата от тълкуване е различният смисъл, който се влага в чл. 129, ал. 2 относно забраната за повторно избиране от президента, който с указ е назначил през 2000 г. председателя на ВКС, и разбирането, което е мотивирано от народните представители в искането.

Правният интерес от тълкуването се състои в необходимостта да се установи противоречи ли на Конституцията правният статус на председателя на ВКС, както се твърди от искателите, за да се разсеят съмненията, изразени и чрез медиите у нас. Възможността за повторение на поставената за разглеждане хипотеза не е изключена, но малката вероятност за това не опровергава наличието на правен интерес с оглед на съществуващото правно положение.

Аргументът в определението, че правомощието за тълкуване би се използвало за решаване на кадрови проблем не звучи убедително в светлината на досегашната практика на Конституционния съд, която е допуснала неколkokратно да се издават тълкувателни решения, по които спорът се е отнасял до конкретни лица и не е било изобщо обсъждано дали е възможна повтораемост – така напр. Решение № 4/1993 г. по к.д. № 3/1993 г., Решение № 16/1999 г. по к.д. № 10/1999 г., Решение № 8/2000 г. по к.д. № 9/2000 г., Решение № 1/2004 г. по к.д. № 1/2004 г. и др.